

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 50/2022-39

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **LESY Slovenskej republiky, štátny podnik**, Námestie SNP 8, Banská Bystrica, IČO 36 038 351, zastúpeného advokátom JUDr. Pavlom Halajom, Námestie slobody 2, Revúca, a sťažovateľa [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín č. k. 20 C 102/2006-1650 z 24. septembra 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia LESY Slovenskej republiky, štátny podnik (ďalej aj „sťažovateľ 1“), a [REDACTED] [REDACTED] (ďalej aj „sťažovateľ 2“, spolu ďalej aj „sťažovatelia“) sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 15. decembra 2021 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a súčasne sa sťažovateľ 1 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovatelia zhodne navrhujú napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľ 1 bol úspešnou stranou v spore, v ktorom sa proti nemu [REDACTED] ako žalobca domáhalo odstránenia krívd minulého režimu v zmysle právnych predpisov upravujúcich cirkevné reštitúcie, keď žiadalo o určenie vlastníckeho práva k špecifikovaným nehnuteľnostiam a o vydanie týchto nehnuteľností. Sťažovateľ 2 bol právnym zástupcom sťažovateľa 1 v tomto konaní. Sťažovateľovi 1 bol proti žalobcovi priznaný nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Pri vyčíslení trov

konania okresný súd (vo svojom v poradí prvom uznesení) vychádzal z hodnoty veci, aplikujúc § 10 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Toto uznesenie bolo nálezom ústavného súdu č. k. IV. ÚS 604/2020 z 9. februára 2021 (ďalej aj „nález“) vyhodnotené ako porušujúce práva žalobcu, v dôsledku čoho bolo zrušené, a okresnému súdu bola uložená povinnosť znovu rozhodnúť o sťažnostiach strán sporu proti uzneseniu vydanému vyšším súdnym úradníkom a „*pritom prihliadnuť na špecifický predmet reštitučného konania, ktorého podstatou je skúmanie dôvodnosti zoštátnenia cirkevného majetku v minulosti, a teda v konečnom dôsledku ide o predmet konania, ktorý nie je peniazmi oceniteľný*“.

3. Okresný súd napadnutým uznesením opätovne rozhodol o sťažnostiach strán sporu, pričom pri určovaní základnej sadzby tarifnej odmeny, súc viazaný právnym názorom vyjadreným v náleze ústavného súdu, aplikoval § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky, podľa ktorého sa postupuje v prípade, ak nie je možné vyjadriť hodnotu veci alebo práva v peniazoch alebo ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami. Nadväzne okresný súd zmenil výrok uznesenia vyššieho súdneho úradníka v časti výšky odmeny žalovaného a ďalšími výrokmi rozhodol o podaných sťažnostiach strán sporu, ako aj o trovách sťažnostného konania.

II.

Argumentácia sťažovateľov

4. Ťažiskovým predmetom ústavnej sťažnosti je spor o aplikáciu príslušného ustanovenia vyhlášky pri určení základnej sadzby tarifnej odmeny za jednotlivé úkony právnej služby. Nepriznanie plnej náhrady trov konania považujú sťažovatelia za porušenie ich práv. Sú presvedčení o tom, že v spore o určenie vlastníckeho práva mal byť aplikovaný § 10 ods. 2 vyhlášky, ktorého doslovný (gramatický) výklad nepripúšťa inú možnosť. Vo svojej argumentácii polemizujú s názorom vyjadreným v náleze ústavného súdu a poukazujú na rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, ktorá sa ustálila v tom, že v takomto spore sa základná sadzba tarifnej odmeny určuje z hodnoty veci, ktorá je jeho predmetom. Výklad okresného súdu s použitím § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky sťažovatelia nie sú ochotní akceptovať aj s ohľadom na to, že vo väčšine obdobných prípadov reštitučných sporov priznávali súdy úspešným žalobcom – útvarom cirkvi, plnú náhradu trov konania a pri určení jej výšky vychádzali z § 10 ods. 2 vyhlášky. Pre sťažovateľa 1 to *de facto* znamená, že napriek úspechu v spore a napriek tomu, že mu bola priznaná plná náhrada trov konania, príde o časť svojho majetku predstavujúcu rozdiel medzi priznanou náhradou trov konania podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky a odmenou, ktorú svoju právnenému zástupcovi uhradil alebo musí uhradiť podľa § 10 ods. 2 vyhlášky. Napadnuté uznesenie podľa ich názoru nedostatočným a nepreskúmateľným spôsobom odôvodňuje výpočet odmeny advokáta, a preto nespĺňa požiadavky vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Porušením základného práva sťažovateľa 1 na súdnu ochranu došlo k zníženiu jeho majetku, a tým i k porušeniu jeho majetkových práv.

5. Sťažovatelia v rámci svojej sťažnostnej argumentácie uznávajú, že okresný súd bol povinný riadiť sa nálezom ústavného súdu v tejto veci, avšak súčasne napadnuté uznesenie podrobujú kritike z dôvodu nedostatku jeho riadneho odôvodnenia. V tejto súvislosti poukazujú na doslovný (gramatický) výklad § 13 ods. 3 vyhlášky, ktorý mal byť v danej veci aplikovaný, pretože žalobca sa v danej veci domáhal jednak určenia vlastníckeho práva a jednak vydania veci, išlo teda o dve spojené veci, avšak okresný súd sa s týmto argumentom dostatočne nevysporiadal.

6. Napokon sťažovatelia namietajú, že okresný súd v napadnutom uznesení vychádzal i z vyjadrenia protistrany z 3. mája 2021, a to bez toho, aby toto vyjadrenie doručil žalovanému, čím došlo k porušeniu princípu kontradiktórnosti konania.

7. Nález ústavného súdu, o ktorý okresný súd oprel svoje rozhodnutie, sťažovatelia označujú za prelomový, pretože v ňom ústavný súd konštatuje, že doslovný výklad § 10 ods. 2 vyhlášky učený všeobecným súdom je protiústavný a porušuje práva útvaru cirkvi, čo žiaden senát ústavného súdu dosiaľ nekonštatoval. Práve naopak, ústavný súd vo svojich rozhodnutiach pripustil možnosť výkladu v prospech § 10 vyhlášky. Napriek zneniu § 13 ods. 1 zákona o ústavnom súde IV. senát ústavného súdu nepredložil vtedajšiu ústavnú sťažnosť útvaru cirkvi na rozhodnutie plénu ústavného súdu. Následne sťažovatelia podrobujú kritike samotný nález ústavného súdu.

8. Na základe uvedenej argumentácie sťažovatelia navrhujú, aby senát ústavného súdu po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie túto predložil plénu ústavného súdu na zjednotenie právnych názorov senátov. Súčasne žiadajú, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie ich práv napadnutým uznesením okresného súdu, toto rozhodnutie zrušil, vec mu vrátil na ďalšie konanie a priznal im náhradu trov konania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka sťažovateľov o tom, že okresný súd pri rozhodovaní o výške trov konania aplikoval nesprávnu právnu normu, hoci išlo o konanie, ktorého predmet bol ocniteľný peniazmi, a teda opodstatňoval použitie § 10 ods. 2 vyhlášky. Taktiež namietajú nedostatok odôvodnenia napadnutého uznesenia, pretože okresný súd sa nevysporiadal s možnou aplikáciou § 13 ods. 3 vyhlášky na prejednávaný prípad. A napokon poukazujú na možné porušenie princípu kontradiktórnosti konania.

III.1. K namietanému porušeniu majetkových práv sťažovateľa 2

10. Ústavný súd konštantne rozhoduje (z aktuálnych rozhodnutí napríklad sp. zn. I. ÚS 93/2020, III. ÚS 39/2020, IV. ÚS 149/2020), že ústavnú sťažnosť môže úspešne uplatniť sťažovateľ vtedy, ak medzi namietaným postupom alebo rozhodnutím porušovateľa existuje príčinná súvislosť vo vzťahu k osobe sťažovateľa. Takýto vzťah typicky neexistuje vtedy, ak sťažovateľ nie je účastníkom alebo stranou napadnutého konania, resp. rozhodnutia. Rovnako je ústavným súdom ustálené, že domáhať sa ochrany základných práv na ústavnom súde môže fyzická osoba alebo právnická osoba len v záujme ochrany svojich základných práv alebo slobôd, čo v zásade znamená, že v procesoch predchádzajúcich konaniu o ústavnej sťažnosti bol sťažovateľ ich účastníkom alebo stranou.

11. Ako vyplýva z prejednávanej veci i žalobného petitu, stranou sporu v procesnom postavení žalobcu bol útvar cirkvi a sťažovateľ 1 vystupoval v procesnom postavení žalovaného. Sťažovateľ 2 ako advokát zastupujúci sťažovateľa 1 nevystupoval v danom spore ako jeho strana, ale ako právny zástupca jednej z nich. Hoci ide o rozhodnutie o trovách konania, advokát je iba prijímateľom náhrady trov konania, ktorá sa priznáva úspešnej strane sporu [§ 263 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)], preto sťažovateľ 2 nemohol byť nositeľom (adresátom) základných práv

a slobôd podľa ústavy a dodatkového protokolu. V dôsledku toho nie je ani oprávnenou osobou na podanie ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

12. Preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. e) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako podanú zjavne neoprávnenou osobou.

III.2. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa 1

13. Sťažnostné námietky smerujú proti rozhodnutiu všeobecného súdu o výške trov konania. V nadväznosti na to považuje ústavný súd za žiaduce poukázať v prvom rade na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane pripomína, že rozhodovanie všeobecného súdu o trovách konania ako o integrálnej súčasť súdneho konania je zásadne výsadou všeobecného súdu. V rámci tohto rozhodovania ide vždy o aplikáciu jednoduchého práva, takže ústavný súd rozhodnutia o trovách konania meritórne preskúmava iba celkom výnimočne, a to v prípadoch, ak samotné rozhodnutie všeobecného súdu je takým excesom z požiadaviek kladených na spravodlivý proces alebo ide o také extrémne vybočenie z princípu spravodlivosti, že je spôsobilé zasiahnuť do ústavnoprávnej roviny, a teda i do práv účastníka konania, ktorý podal ústavnú sťažnosť (IV. ÚS 248/08, III. ÚS 48/2013, II. ÚS 364/2014). Ústavný súd už v minulosti rozhodol o porušení práv sťažovateľov rozhodnutiami všeobecných súdov o trovách konania, a to napríklad v prípadoch nerešpektovania príslušných ustanovení zákona, resp. vyhlášky (II. ÚS 82/09, I. ÚS 119/2012, II. ÚS 536/2018, IV. ÚS 431/2018), ako aj v prípade nedostatočného odôvodnenia právnych záverov všeobecného súdu (I. ÚS 423/2010).

14. K takému záveru dospel ústavný súd aj vo svojom náleze, keď vyhodnotil odôvodnenie v poradí prvého uznesenia okresného súdu o trovách konania aplikujúceho § 10 ods. 2 vyhlášky bez toho, aby zohľadnil zákonný text a judikatúru súdov za zasahujúci do podstaty základného práva útvaru cirkvi (vtedajšieho sťažovateľa) na súdnu ochranu. V rámci tohto nálezu sa ústavný súd zaoberal konkurenciou dvoch do úvahy prichádzajúcich ustanovení vyhlášky pri určovaní základnej sadzby tarifnej odmeny [§ 10 ods. 2 vyhlášky *versus* § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky], ktorú vyhodnotil v prospech záveru o neoceniteľnosti predmetu sporu. Zdôraznil, že v danom prípade nejde o bežnú určovaciu žalobu o určenie vlastníka nehnuteľnosti, ktorá by odôvodňovala použitie § 10 ods. 2 vyhlášky, ale o žalobu špecifickú tým, že v nej ide o posúdenie splnenia podmienok na umožnenie nápravy krívd minulosti. Do popredia sa tak dostal zmysel a špeciálna povaha zákona č. 161/2005 Z. z. o navrátení vlastníctva k nehnuteľným veciam cirkvám a náboženským spoločnostiam a prechode vlastníctva k niektorým nehnuteľnostiam. Tieto závery sú relevantné aj pre posúdenie aktuálnej ústavnej sťažnosti.

15. Hoci gramatický výklad, na ktorý poukazoval sťažovateľ 1, je legitímnym spôsobom aplikácie práva, pri jeho použití je nevyhnutné dbať na to, aby sa nestratil účel právnych inštitútov nielen priamo upravených, ale aj dotknutých spornou normou (IV. ÚS 1/02), tak ako to bolo v posudzovanom prípade. Ústavný súd už viackrát zdôraznil, že k výkladu právnych predpisov a ich inštitútov nemožno pristupovať len z hľadiska textu zákona, a to ani v prípade, keď sa text môže javiť ako jednoznačný a určitý, ale predovšetkým podľa zmyslu a účelu zákona. Jazykový výklad môže totiž v zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu predstavovať len prvotné priblíženie sa k obsahu právnej normy, ktorej nositeľom je interpretovaný právny predpis; na overenie správnosti

či nesprávnosti výkladu, resp. na jeho doplnenie či spresnenie potom slúžia ostatné interpretačné prístupy postavené na roveň gramatickému výkladu, najmä teleologický a systematický výklad vrátane ústavne konformného výkladu, ktoré sú spôsobilé v kontexte racionálnej argumentácie predstavovať významný korektív pri zistení obsahu a zmyslu aplikovanej právnej normy (IV. ÚS 92/2012, I. ÚS 351/2010, m. m. I. ÚS 306/2010).

16. V obsahu odôvodnenia nálezu vo veci sp. zn. IV. ÚS 604/2020 možno nájsť odpovede i na ďalšiu argumentáciu sťažovateľa 1, ktorú predostiera v tejto ústavnej sťažnosti v snahe zvrátiť definitívne rozhodnutie o výške trov konania, predovšetkým v otázke ustálenosti judikatúry súdov, pokiaľ ide o predmet sporu. V tomto smere ústavný súd uviedol konkrétne prípady (IV. ÚS 740/2013, III. ÚS 201/2013, III. ÚS 355/2013, II. ÚS 598/2014, III. ÚS 125/2020), keď posudzoval určenie náhrady trov konania v rámci cirkevných reštitúcií, kde bol skutkový stav vždy taký, že jednotlivé biskupstvá rímskokatolíckej cirkvi boli v reštitučnom konaní úspešné a po meritórnom rozhodnutí súdu si proti protistrane v konaní (sťažovateľovi) uplatnili náhradu trov konania, dôvodiac § 10 ods. 2 vyhlášky, pričom všeobecné súde im nevyhoveli, ale postupovali podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky. Ako vplýva z uvedeného, otázka (ne)oceníteľnosti predmetu sporu je v takomto konaní už pomerne ustálená, a preto neobstojí námietka sťažovateľa 1 o prelomovosti nálezu IV. senátu ústavného súdu či rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít, v rámci ktorej sťažovateľ 1 uvádzal iba podstatne staršie rozhodnutia od už uvedených. Nad rámec uvedeného ústavný súd dopĺňa, že jeho úlohou nie je zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov, ale v konaní podľa čl. 127 ústavy preskúmanie konkrétnych okolností daného prípadu a preskúmanie, či závery všeobecných súdov z ústavnoprávneho pohľadu obstoja.

17. Na všetky tieto závery nadviazal okresný súd vo svojom napadnutom uznesení, v rámci odôvodnenia ktorého zdôraznil svoju viazanosť právnym názorom ústavného súdu uvedeným v náleze, a tejto povinnosti učinil podľa názoru ústavného súdu zadosť, rovnako ako zárukám vyplývajúcim z čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o požiadavku na riadne odôvodnenie rozhodnutia (pozri body 33 – 38 napadnutého uznesenia). Preto bez potreby detailnejšieho vysporiadavania sa s vecou či polemikou sťažovateľa 1 s nálezom ústavného súdu vyhodnotil ústavný súd námietku sťažovateľa 1 o nesprávnosti aplikácie právnej normy na prejednávajúci prípad ako celkom neopodstatnenú. Na tomto mieste sa žiadať dodať, že je zavádzajúce tvrdenie sťažovateľa 1 o tom, že mu nebola priznaná plná náhrada trov konania, pretože táto mu bola priznaná v plnej výške výrokom rozhodnutia vo veci samej týkajúcim sa nároku na náhradu trov konania (v rozsahu 100 %). Samotná skutočnosť, že sťažovateľ 1 má na prejednávajúcu vec v otázke vyčíslenia trov konania a aplikácie ustanovení vyhlášky odlišný názor, však bez ďalšieho neznamená porušenie ním označených práv.

18. Sťažovateľ 1 taktiež namieta, že okresný súd nedostatočným spôsobom objasnil, prečo vo veci neaplikoval § 13 ods. 3 vyhlášky. Ústavný súd po preskúmaní zodpovedajúcej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia konštatuje, že tento názor sťažovateľa 1 nezdiera. Okresnému súdu totiž z obsahu spisu nevyplynulo, že by si sťažovateľ 1 vyčíslil trovy konania z dvoch spojených vecí a sťažovateľ 1 túto námietku nevzniesol ani v sťažnosti proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka. Túto argumentáciu premietnutú do nového vyčíslenia trov konania po prvýkrát predniesol až vo vyjadrení z 22. apríla 2021, teda po vydaní nálezu a vrátení veci na opätovné rozhodnutie okresnému súdu. Okresný súd v rámci dôvodov rozhodnutia ozrejmil, že sťažovateľ 1 týmto svojím podaním rozšíril nárok na trovy konania a žiadal preskúmať rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka

z iných hľadísk a dôvodov až po márnom uplynutí zákonnej lehoty, čo je v rozpore so zásadou koncentrácie konania vyjadrenej v § 244 CSP. Preto nemohol na jeho novú argumentáciu prihliadať, a to ani v prípade, ak by bola dôvodná (IV. ÚS 394/2020, m. m. pozri III. ÚS 109/2020). Na základe uvedeného je ústavný súd toho názoru, že vyhodnotenie tejto námietky zodpovedá relevantnej právnej úprave a je pomerne vyčerpávajúco zdôvodnené (pozri bod 34 napadnutého uznesenia, pozn.), preto v tomto smere niet napadnutému uzneseniu z ústavnoprávneho hľadiska čo vytknúť.

19. Napokon sťažovateľ 1 namieta porušenie zásady kontradiktórnosti konania, pretože okresný súd vychádzal pri svojom rozhodovaní i z „vyjadrenia žalobcu zo dňa 03.05.2021 (bod 17. odôvodnenia napadnutého uznesenia)“ bez toho, aby mu toto vyjadrenie doručil.

20. V tejto súvislosti ústavný súd už uviedol, že princíp kontradiktórnosti konania, ktorý je nesporne obsahom práva na spravodlivý proces, nemožno chápať formalisticky, ale je potrebné dôsledne vyhodnotiť individuálne okolnosti situácie, na základe ktorých možno dospieť k záveru, či v konkrétnom prípade bola možnosť strany sporu zaujať stanovisko k vyjadreniu protistrany naozaj reálne zmarená, a tým jeho pozícia objektívne oslabená (I. ÚS 145/2021). K tomuto materiálnemu výkladu zásady kontradiktórnosti konania sa v poslednom období priklonil i Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) (Puškárová proti Slovensku zo 7. 5. 2019, sťažnosť č. 19356/14, Nerušil proti Slovensku zo 7. 5. 2019, sťažnosť č. 37016/15 a naposledy vo veci Sarkocy proti Slovensku z 22. 9. 2020, sťažnosť č. 36446/17). Pri posudzovaní porušenia princípu kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní, ku ktorému dochádza nedoručením vyjadrenia účastníka konania (strany sporu) protistrane, je potrebné zohľadniť obsahový význam neoboznámeného vyjadrenia (napr. rozsudok ESLP z 18. 10. 2007 vo veci Asnar proti Francúzskej republike, sťažnosť č. 12316/04; rozsudok ESLP z 3. 7. 2008 vo veci Vokoun proti Českej republike, sťažnosť č. 20728/05).

21. Načrtnutú procesnú situáciu preto nemožno posudzovať izolovane, ale je potrebné naň prihliadať v kontexte nálezu ústavného súdu, ktorý vec svojím rozhodnutím vrátil do štádia rozhodovania o sťažnostiach strán sporu proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, a súčasne v kontexte zásady koncentrácie konania, ktorá strane sporu umožňuje rozšíriť rozsah sťažnosti len do uplynutia lehoty na jej podanie. Ako už bolo uvedené, bol to práve sťažovateľ 1, ktorý v rámci svojho vyjadrenia z 22. apríla 2021 predložil súdu nové argumenty a nové vyčíslenie trov konania, pri ktorom vychádzal z názoru, že predmetom konania vo veci samej boli dve samostatné veci spojené na jedno konanie, čo podľa jeho názoru opodstatňovalo aplikáciu § 13 ods. 3 vyhlášky. Okresný súd v rámci spomínaného bodu 17 iba zrekapituloval podanie žalobcu z 3. mája 2021, ktorého obsahom nebolo nič iné, iba reakcia na nové argumenty sťažovateľa 1 a poukazovanie na ich neprípustnosť pre rozpor s § 244 CSP. Na situácii teda dané vyjadrenie žalobcu nič nezmenilo, pretože na túto novú argumentáciu sťažovateľa 1 nemohol okresný súd zo zákona prihliadať (§ 244 CSP). Tieto okolnosti vo svojej logickej previazanosti neindikujú, že by doručenie vyjadrenia žalobcu sťažovateľovi 1 mohlo mať zásadnejší vplyv na rozhodnutie sudcu. Sťažovateľ 1 v ústavnej sťažnosti iba v abstraktnej rovine napáda fakt, že mu vyjadrenie žalobcu nebolo doručené a nemal možnosť sa k nemu vyjadriť, a to bez toho, aby bližšie špecifikoval, aké ďalšie relevantné argumenty (okrem tých, ktoré už na vymedzenú tému uviedol) potenciálne mohol a chcel uviesť na podporu svojich názorov. Námietku sťažovateľa 1 o porušení zásady kontradiktórnosti

konania tak ústavný súd hodnotí vzhľadom na uvedené okolnosti veci ako účelovú a neopodstatnenú.

22. Skutočnosti, ktoré sťažovateľ 1 uviedol vo svojej ústavnej sťažnosti, takto neumožňujú prijať záver o porušení základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ústavný súd jeho ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

23. Ústavný súd v súvislosti s námietkami sťažovateľa 1 pripomína, že ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je mimoriadnou opravnou inštanciou a nemôže nahrádzať právomoc všeobecných súdov a že jeho úlohou nie je nanovo vyhodnocovať skutkové a právne okolnosti prípadu a nahradiť závery všeobecných súdov svojím vlastným názorom, ale presvedčiť sa, že závery všeobecných súdov nie sú prejavom svojvôle, ktorá by mohla mať za následok porušenie práv sťažovateľov. Ako už bolo uvedené, v okolnostiach tohto prípadu nemožno závery okresného súdu vyhodnotiť ako svojvoľné, resp. také, ktoré by popierali zmysel a účel príslušných ustanovení vo veci aplikovaných právnych noriem.

24. Dôsledkom napadnutého uznesenia okresného súdu (zo subjektívneho hľadiska) je stav, keď sťažovateľovi 1 je priznané právo na náhradu trov konania v nižšej výške, než mu podľa vlastného názoru patrilo, a to v súvislosti so (podľa sťažovateľa) spornou aplikáciou vzájomne konkurujúcich si ustanovení vyhlášky. Keďže je evidentné, že vyslovenie porušenia vlastníckych práv sťažovateľa 1 bolo v okolnostiach danej veci podmienené zistením porušenia práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivý proces, k čomu nedošlo, nemožno z objektívneho hľadiska uvedený právny stav považovať za porušenie jeho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, resp. podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

25. S ohľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol aj v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde, z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

26. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa 1 v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 26. januára 2022

Miloš Maďar
predseda senátu